

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy motyw 16a oraz art. 4 czwartej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych (dyrektywy Parlamentu i Rady 2000/26/WE⁽¹⁾ z dnia 16 maja 2000 r. po zmianach wprowadzonych dyrektywą Parlamentu i Rady 2005/14/WE⁽²⁾ z dnia 11 maja 2005 r.) w związku z art. 4 ust. 4, 5 i 8 tej dyrektywy, rozpatrywanymi łącznie (i transponowanymi do prawa portugalskiego w drodze art. 43 dekretu z mocą ustawy nr 522/85 z dnia 31 grudnia 1985 r. po zmianach wprowadzonych dekretem z mocą ustawy nr 72-A/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r.) umożliwiają pozwanie przedstawiciela towarzystwa ubezpieczeniowego, które nie prowadzi działalności w państwie, w którym wniesiony został pozew o odszkodowanie za straty poniesione w związku z wypadkiem drogowym na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego w zakresie odpowiedzialności cywilnej zawartej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy ta możliwość pozwania jest uzależniona od treści postanowień zawartej między tym przedstawicielem a towarzystwem ubezpieczeniowym umowy przedstawicielstwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/26/WE z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG i 88/357/EWG (czwarta dyrektywa w sprawie ubezpieczeń komunikacyjnych) (Dz.U. L 181, s. 65, Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 003 s. 331-340)

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/14/WE z dnia 11 maja 2005 r. zmieniająca dyrektywy Rady 72/166/EWG, 84/5/EWG, 88/357/EWG i 90/232/EWG oraz dyrektywę 2000/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 149, s. 14)

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2015 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii**(Sprawa C-563/15)**

(2016/C 016/27)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie w odniesieniu do następujących składowisk odpadów: Torremolinos (Málaga); Torrent de S'Estret (Andratx, Majorka); Hoya de la Yegua de Arriba (Yaiza, Lanzarote); Barranco de Butihondo (Pájara, Fuerteventura); La Laguna-Tiscamanita (Tuineje, Fuerteventura); Lomo Blanco (Antigua, Fuerteventura); Montaña de Amagro (Galdar, Gran Canaria); Franja Costera de Botija (Galdar, Gran Canaria); Cueva Lapa (Galdar, Gran Canaria); La Colmena (Santiago del Teide, Teneryfa); Montaña Los Giles (La Laguna, Teneryfa); Las Rosas (Güimar, Teneryfa); Barranco de Tejina (Guía de Isora, Teneryfa); Llano de Ifara (Granadilla de Abona, Teneryfa); Barranco del Carmen (Sta. Cruz de la Palma, La Palma); Barranco Jurado (Tijarafe, La Palma); Montaña Negra (Puntagorda, La Palma); Lomo Alto (Fuencaliente, La Palma); Arure/Llano Grande (Valle Gran Rey, La Gomera); El Palmar – Taguluche (Hermigua, La Gomera); Paraje de Juan Barba (Alajeró, La Gomera); El Altito (Valle Gran Rey, La Gomera); Punta Sardina (Agulo, La Gomera); Los Llanillos (La Frontera, El Hierro); Faro de Orchilla (La Frontera, El Hierro); Montaña del Tesoro (Valverde, El Hierro); Arbancón; Galve de Sorbe; Hiendelaencina; Tamajón; El Casar; Cardeñosa (Ávila); Miranda de Ebro (Burgos); Poza de la Sal (Burgos); Acebedo (León); Mustillo del Páramo (León); Cármenes (León); Gradefes (León); Noceda del Bierzo (León); San Millán de los Caballeros (León); Santa María del Páramo (León); Villanate y Castro (León); Cevico de la Torre (Palencia); Palencia (Palencia); Ahigal de los Aceiteros (Salamanka); Alaraz (Salamanka); Calvarrasa de Abajo (Salamanka); Hinojosa de Duero (Salamanka); Machacón (Salamanka); Palaciosrubios (Salamanka); Peñaranda de Bracamonte (Salamanka); Salmoral (Salamanka); Tordillos (Salamanka); Basardilla (Segovia); Cabezuela (Segovia); Almaraz del Duero (Zamora); Cañizal (Zamora); Casaseca de las Chanas (Zamora); La Serratilla (Abanilla); Las Rellanas (Santomera) i El Labradorcico (Águilas), że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 13 i 15 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy⁽¹⁾

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Naruszenie art. 13 dyrektywy 2008/98:

Artykuł 13 dyrektywy 2008/98 stanowi, że państwa członkowskie powinny stosować niezbędne środki w celu zapewnienia, aby gospodarowanie odpadami było prowadzone bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska. Posiadane przez Komisję informacje potwierdzają istnienie w dniu wydania uzupełniającej uzasadnionej opinii 61 nielegalnych składowisk odpadów dotychczas niezabezpieczonych i nierekułtywowanych. Występowanie takiej sytuacji przez przedłużony okres musiało spowodować istotną degradację środowiska. Komisja uznaje zatem, że w stosunku do każdego z tych składowisk odpadów Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 13 dyrektywy 2008/98.

2. Naruszenie art. 15 dyrektywy 2008/98:

Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2008/98 zobowiązuje państwa członkowskie do stosowania niezbędnych środków w celu zapewnienia, by każdy pierwotny wytwórca odpadów lub inny posiadacz odpadów dokonywał przetwarzania odpadów samodzielnie lub zlecał przetwarzanie dealerowi, zakładowi lub przedsiębiorstwu wykonującemu czynności przetwarzania odpadów lub zlecił zorganizowanie przetwarzania prywatnemu lub publicznemu podmiotowi zajmującemu się zbieraniem odpadów zgodnie z art. 4 i 13 tej dyrektywy. Istnienie do dnia dzisiejszego 61 nielegalnych składowisk odpadów, które nadal są niezabezpieczone i nieodbudowane, pozwala Komisji na uznanie, że władze hiszpańskie nie podjęły wszelkich środków wymaganych w tym przepisie w zakresie, w jakim przez przedłużony okres wspomniane władze nie uniemożliwiły nielegalnego składowania odpadów na wspomnianych składowiskach i nie zapewniły zatem, by wspomniane odpady były traktowane zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312, s. 3.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 września 2015 r. w sprawie T-660/14, SV Capital OÜ/Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB), wniesione w dniu 9 listopada 2015 r. przez SV Capital OÜ

(Sprawa C-577/15 P)

(2016/C 016/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: SV Capital OÜ (przedstawiciel: adwokat M. Greinoman)

Pozostali uczestnicy postępowania: Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB), Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 9 września 2015 r. w sprawie T-660/14 w zakresie w jakim 1) uznano w nim za niedopuszczalną skargę na decyzję EUNB C 2013 002, 2) stwierdzono w nim, że odwołanie wnoszącej odwołanie od decyzji komisji odwoławczej europejskich urzędów nadzoru 2014-C1-02 z dnia 14 lipca 2014 r. jest częściowo niedopuszczalne, mimo że wyrok ten stwierdza nieważność decyzji 2014-C1-02 oraz 3) rozstrzygnięto w nim o kosztach;
- przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, a interwenienta własnymi kosztami.